

GUD KÆMPER MOD LIVJATAN

Skabelsen

For længe siden, før Jorden, stjernerne og universet blev til, var der ingenting. Ingen verdens ting. Eller det vil sige, der var noget. Der var buldermørkt! Og i mørket var urdybet gemt. Et stort, sort hav, der nogle gange kunne brøle og bølge og andre gange være helt stille – som om det sov. Og ovenover urdybet svævede Guds ånd.

En dag sagde Gud til sig selv: "Jeg vil have lys!" - Og så blev der lys! Han var trods alt Gud, og det var Gud, der bestemte.

Næste dag så han ud over havet og fik en ide. "Jeg vil skille det og samle det, så der kan komme tør landjord frem." "Og så gjorde han det.

Gud skaber havdyr

Men Gud var slet ikke færdig med at få ideer. Allerede næste dag var han klar med en ny. "Jeg vil også have havdyr. Havet skal vrimle med dyr i alle farver og faconer. Der skal være fisk med blå og gule striber, grå fisk med pink prikker. Der skal være fisk så store, som lastbiler. Og fisk så små, som vingummibamser. Og der skal være mega-farlige fisk og fisk, der er rigtig nuser. Ja, der skal også være nogle runde fisk. Og flade og måske en enkelt med arme." Gud så drømmende ud over havet. Og så gik han i gang.

Det allerførste havdyr, som Gud skabte, var Livjatan. En ordentlig krabat.

Havde mennesket levet dengang, ville det være faldet om af skræk ved synet af det frygtelige dyr.

Livjatan var kæmpestor. Dens lange, bugtende krop var dækket af skæl, ligesom en fisk. Hvert skæl var tykt som et skjold og beskyttede den mod angreb. Pile, sværd, spyd – alle slags våben ville ikke kunne gøre den noget. Under Livjatans bug, på dens mave sad der millioner af sylespidse takker, der kunne gennembore enhver fjende. For enden af den lange krop sad et kæmpe hoved. To store røde øjne, glødede som morgensolen og ud af dens mund stod flammer og gnister. Fra dens næsebor sprang der lyn.

Da Gud havde skabt Livjatan færdig, trådte han et skridt tilbage for at betragte sit første havdyr. "Fabelagtigt!" tænkte han og gik i gang med at skabe endnu flere fisk til havet.

Da det blev aften og Gud netop havde skabt torsken og skulle til at pakke sammen, begyndte havet at syde og boble. Foran Gud rejste Livjatan sig af havet. Den var vred og dens vrede fik havet til at koge. Rundt omkring Livjatan ploppe døde fisk op i overfladen. De kunne ikke overleve i det kogende vand. Gud blev grebet af frygt.

"Hvad stiller jeg op med dyret?" tænkte han. "Det går ikke at have den til at svømme frit omkring. Den kan jo ødelægge alt det, jeg har skabt."

Gud havde indset, at Livjatan var alt for mægtig til denne verden og på en eller anden måde måtte standses. Gud funderede længe over, hvad han skulle stille op. Skulle han slå Livjatan ihjel? Skulle han skrumpe den, så den blev på størrelse med en sild? Men ingen af hans ideer var rigtig gode. Pludselig slog det ham: "Jeg vil tæmme dyret. Gøre ham mild og god, så jeg kan styre ham."

En voldsom kamp

Tidligt næste morgen, da solen endnu stod lavt på himlen, begav Gud sig ud for at finde Livjatan på det store mørke hav. Med sig havde han en stor fiskekrog. Gud svævede længe over havet uden at få øje på dyret.

Livjatan fornemmede, at Gud havde planer for den. Planer, der nok ikke var til dens fordel. Den nød sin frihed, og at alle andre dyr i havet veg til side for den, når den gled gennem vandet. Så i stedet for at springe op af havet, som den ellers havde for vane, søgte den helt ned mod bunden. Den lagde sig lige der, hvor havet er allerdybest.

Musestille lå den og trak vejret så svagt, at den undgik at lave synlige bobler i vandet.

"Livjataaaan.....," kaldte Gud, men fik intet svar.

"Livjataaaan. Hvor er duuuu?" kaldte Gud igen. Stadig intet svar.

Gud holdt op med at kalde. I stedet lyttede han. Fuglene kvidrede ikke, som de plejede, og hvalerne var holdt op med at synge. Alle verdens dyr var blevet tavse. Det var som om, at alle levende væsner vidste, at noget voldsomt skulle til at ske. Der var stille overalt. Helt stille.

Gud lyttede godt efter, og så pludselig kunne han høre noget. Et svagt åndedrag fra det mørkeste dyb. Gud lod krogen fare gennem vandet, og den borede sig igennem dyrets usårige panser og satte sig fast. Livjatan kæmpede voldsomt for at komme løs. Den snoede sig, sprællede med sin enorme krop. Den bed og hev i krogen for at komme fri. Men lige meget hjælp det. Krogen sad fast.

Efter timers kamp mærkede Livjatan, at den var tappet for kræfter. Langsomt blev den trukket op fra sit skjul på havets bund og nærmede sig havets overflade, hvor den mærkede, at Gud var. I et sidste desperat forsøg på at slippe fri, spændte den alle musklerne i sin stærke krop og baskede vildt med halen. Ud af dyrets næse skød der voldsomme lyn, mens den hvædede arrigt. Havet omkring boblede og kogte. Intet hjalp. Gud hold fast.

Da Livjatan endelig nåede op til havoverfladen, greb Gud fat om dens store gab og bandt et reb rundt om det. Nu kunne den ikke længere åbne munden og blotte sine frygtindgydende tænder. Derefter satte Gud et sivreb i næsen på uhyret og

borede en krog gennem dens kæber.

Livjatan indså, at den var besejret af en, der var stærkere end den selv.

En aftale for evigt

"Nåde! Vis mig nåde, gode herre," prøvede den at råbe ud mellem de sammenbundne kæber. "Du er den stærkeste og bedste af os to. Det har du bevist nu. Slip mig bare fri."

"Det går ikke," sagde Gud. "Du er for stor, farlig og voldsom. Jeg kan ikke få styr på verden, hvis ikke jeg får styr på dig. Så vil der herske kaos overalt."

"Åhhh – dræb mig ikke," sagde Livjatan. "Jeg skal nok være god. Jeg kan blive lige så tam som en lille bitte fugl – eller som en hundehvalp i snor. Er det ikke en god ide?" lokkede den. "Så kan du lege med mig, lige når du har lyst."

Gud kiggede på Livjatan og tænkte sig om. Selvom om Livjatan var stor og voldsom, holdt Gud meget af den. Den var jo det første havdyr, Gud havde skabt. Efter at han havde tænkt sig godt om, sagde Gud:

"Det er en aftale! Du bliver mild og god, og jeg kan kalde dig til mig og lege med dig, som var du en velopdragen hund, når JEG har lyst."

Livjatan nikkede ihærdigt. "Nuvel," sagde Gud og løsnede båndene om dyrets kæber.

"Og aftalen gælder for evigt," råbte Gud efter Livjatan, som i høj hast svømmede væk fra Gud.

Hvad der skete bagefter

Da Livjatan således var tæmmet og kaos i verden bragt til orden, skabte Gud alle de levende væsner, der i dag findes i verden – også mennesket. Og i det store vidstrakte hav myldrer det stadig med både store og små dyr.

Det siges endda, at Livjatan stadig leger livligt i vandet under de store skibe, der sejler på havet.

Men Gud holder altid øje med den.

Teksten er sammenstykket af nedenstående bibelske citater og et drys fri fantasi

1. *1 Mosebog*
2. *Salmernes bog kap. 74*
3. *Salmernes bog 104*
4. *Jobs bog kap. 40*
5. *Jobs bog kap. 41*